

Arrest

nr. 233 888 van 11 maart 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VAN DER STRAETEN
Justitieplein 5/1
9200 DENDERMONDE**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 13 oktober 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 september 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 januari 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 januari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. SCHOLLIER loco advocaat K. VAN DER STRAETEN en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij werd op 29 november 2012 als vluchteling erkend.

Op 24 april 2017 wordt de verzoekende partij door de Correctionele rechtbank van Brugge tot 4 jaar effectieve gevangenisstraf wegens verkrachting met geweld van een meerderjarige persoon veroordeeld.

Op 9 augustus 2017 vraagt de staatssecretaris bevoegd voor asiel en migratie aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) om de mogelijkheid van intrekking van de vluchtelingenstatus van de verzoekende partij te onderzoeken en een advies te geven in het kader van een eventuele verwijderingsmaatregel.

Op 29 augustus 2017 stuurt de commissaris-generaal een brief naar de verzoekende partij waarin hij aangeeft dat het gegeven dat de verzoekende partij strafrechtelijk veroordeeld is aanleiding kan geven om de vluchtelingenstatus in te trekken op basis van artikel 55/3/1, §1 van de wet van 15, december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). De commissaris-generaal geeft aan dat hij de verzoekende partij op 19 september 2017 hierover wenst te horen zodat de verzoekende partij op dit element kan reageren en de redenen aanhalen tot behoud van haar status.

Op 19 september 2017 wordt de verzoekende partij gehoord door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen teneinde haar de gelegenheid te geven om mondeling op dit element te reageren en de redenen aan te halen tot behoud van haar status.

Op 28 september 2017 neemt de commissaris-generaal de beslissing waarbij hij de vluchtelingenstatus van de verzoekende partij intrekt. Dit is de bestreden beslissing, als volgt gemotiveerd:

"A. Feitenrelaas

U hebt de Afghaanse nationaliteit en bent afkomstig uit Sotan Dorp, Dara Nur district, Nangarhar provincie. U behoort tevens tot de Pashai-etnie.

In Afghanistan werkten uw twee broers voor de overheid, één bij het leger en één bij de politie. Vijf maanden voor uw vertrek begon u brieven te krijgen van de taliban. Uw huis werd ook twee maal aangevallen met explosieven. Twintig dagen na de laatste aanslag werd u ontvoerd door taliban. U werd anderhalve maand vastgehouden terwijl de taliban u voorbereidde op een zelfmoordaanslag. Na anderhalve maand moest u meedoen met een aanval op het districtshuis van Dara Nur. Tijdens de gevechten ontsnapte u. U ging naar uw oom, die uw vertrek uit Afghanistan regelde.

Op 29 november 2012 werd u erkend als vluchteling.

In 2014 werd er een klacht tegen u ingediend wegens de aanranding van de eerbaarheid met geweld of bedreiging op een meerderjarige door een persoon die misbruik maakt van zijn gezag of zijn functie. Deze klacht werd zonder gevolg geklasseerd. U werd op 24 april 2017 veroordeeld door de Correctionele rechtbank te Brugge tot 4 jaar effectieve gevangenisstraf wegens de verkrachting (met geweld) van een meerderjarig persoon. U werd tevens ontheven uit de rechten voorzien in artikel 31, lid 1 Sw., voor een termijn van vijf jaar.

Op 9 augustus 2017 ontving het CGVS een brief waarin de Staatssecretaris de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen verzocht om de mogelijkheid van intrekking van uw vluchtelingenstatus te evalueren, en een advies te geven in het kader van een eventuele verwijderingsmaatregel.

B. Motivering

U werd op 29 november 2012 erkend als vluchteling. Er dient te worden geconcludeerd dat, niettegenstaande u erkend werd als vluchteling, u heden de vluchtelingenstatus moet worden ingetrokken.

Immers, er dient te worden gewezen op een nieuw element in uw administratief dossier, meer bepaald het vonnis van de Correctionele rechtbank te Brugge van 24 april 2017. Uit dit vonnis blijkt dat u definitief veroordeeld werd voor de verkrachting met geweld van een meerderjarig persoon.

Artikel 55/3/1, §1 van de vreemdelingenwet stipuleert dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de staatlozen de vluchtelingenstatus kan intrekken indien de vreemdeling een gevaar vormt voor de samenleving, omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf. Hierbij dient benadrukt te worden dat het CGVS gebonden is door de kwalificatie van de inbreuk en de vaststelling van de strafmaat bepaald in het kracht van gewijsde gegane vonnis van 24 april 2017.

Uit de feitenvaststelling blijkt dat u op 8 februari 2015 het appartement van het slachtoffer was binnengetroten op het ogenblik dat zij verkracht werd door M. S. (...), een vriend van u. In plaats van het slachtoffer te helpen besliste u om zich aan haar te vergrijpen. Terwijl u haar verkrachtte heeft u het

slachtoffer niet alleen gebeten, maar ook zodanig hard geslagen dat er een stuk tand was afgebroken. De Correctionele rechtbank te Brugge achtte de feiten die u ten laste werden gelegd als bewezen en veroordeelde u tot een effectieve gevangenisstraf van 4 jaar (en ontzetting uit de rechten voorzien in artikel 31, lid 1 Sw. Voor een periode van vijf jaar). Het hoeft geen betoog dat de feiten die u gepleegd heeft objectief zeer zwaarwichtig zijn. Dit wordt overigens bevestigd in het voornoemde vonnis. De Correctionele rechtbank van Brugge hield bij het toekennen van een vergoeding aan het slachtoffer voor de geleden morele en materiële schade immers rekening met de “de aard en de bijzondere ernst van de op (D.D.) gepleegde feiten (verkrachting met geweld) en de denigrerende wijze waarop deze feiten werden gepleegd, alsook met de gevolgen daarvan, zowel op lichamelijk als op psychisch vlak (...). Het kan bijgevolg niet betwijfeld worden dat het misdrijf waarvoor u op 24 april 2017 definitief veroordeeld werd moet gekwalificeerd worden als een bijzonder ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/3/1, §1 van de vreemdelingenwet.

Het misdrijf waarvoor u op 24 april 2017 veroordeeld werd is bovendien dermate ernstig dat deze vaststelling an sich voldoende is om te stellen dat u een gevaar voor de samenleving vormt. Dit wordt bevestigd door de Correctionele rechtbank te Brugge, dat in zijn vonnis van 24 april 2017 oordeelde dat de feiten “getuigen van een volstrekt gebrek aan respect voor de psychische en fysieke integriteit van personen, van een perverse, gevaarlijke en asociale geestestoestand en het ontbreken van elk normbesef in hoofde van de beklaagden.”

Uw persoonlijk gedrag getuigt bovendien van een totaal gebrek voor de fysieke en psychische integriteit van het slachtoffer en wijst er op dat u er niet voor terugschrikt fysiek geweld te gebruiken tegen een vrouw teneinde uw seksuele lusten te kunnen botvieren. Daarenboven blijkt uit voornoemd vonnis dat u geen enkel schuldinzicht heeft, noch berouw toont (zie pag. 8 en 9 van het vonnis). Integendeel, daar waar u aanvankelijk de feiten ontkende, en beweerde dat u door het gebruik van alcohol niet meer kon herinneren wat er gebeurd was, probeerde u vervolgens de schuld in de schoenen van het slachtoffer te schuiven. U insinueerde dat hetgeen gebeurd was haar verantwoordelijkheid was, omdat ze een onbekende had binnengelaten in haar appartement, en dat ze “misschien (...) wel dronken (was) en (u) misbruikt (heeft) (...)” (zie pag. 8 van het vonnis). Uw gedrag getuigt van een gebrek aan normbesef en een gewelddadige en gevaarlijke persoonlijkheid. Het valt dan ook helemaal niet uit te sluiten dat u dergelijk gedrag in de toekomst niet zal herhalen.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dan ook dat u een gevaar vormt voor de samenleving omdat u definitief veroordeeld bent voor een bijzonder ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/3/1, §1 van de vreemdelingenwet. Bijgevolg dient de vluchtelingenstatus die u eerder werd toegekend, heden te worden ingetrokken.

Teneinde u de kans te bieden elementen voor het eventuele behoud van uw vluchtelingenstatus aan te brengen, werd u op 29 augustus 2017 opgeroepen om op 19 september 2017 gehoord te worden door een medewerker van het CGVS.

Gevraagd waarom uw status moet behouden blijven verklaart u dat u spijt hebt van de fout die u gemaakt hebt. U haalt ook aan dat u daarvoor nooit problemen hebt veroorzaakt, dat u in België opleidingen volgde en gewerkt hebt (CGVS hoorverslag, p. 5). U geeft ook aan dat u nog een vrees hebt in geval van terugkeer naar Afghanistan (CGVS, p. 5). U legt tevens een schriftelijke verklaring voor (versie in het Nederlands, Pashtou en Perzisch) waarin u nogmaals verwijst naar uw problemen in Afghanistan. Daarnaast stelt u dat u een fout hebt begaan, spijt hebt en dat u het niet meer opnieuw zult doen. Bovenstaande verklaringen over uw problemen in Afghanistan en uw bewering dat u spijt heeft van uw handelswijze doen echter geen afbreuk aan het feit dat u veroordeeld bent voor een bijzonder ernstig misdrijf.

Wanneer de Commissaris-generaal van oordeel is dat de vluchtelingenstatus moet ingetrokken worden omdat de asielzoeker een gevaar vormt voor de samenleving omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/3/1, § 1 van de vreemdelingenwet dient hij een advies te verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

Het CGVS is van oordeel dat u noch direct noch indirect mag worden teruggeleid naar Afghanistan. Een verwijderingsmaatregel is niet verenigbaar met de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/3/1 §1 van de Vreemdelingenwet wordt uw vluchtelingenstatus ingetrokken.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 55/3/1 van de Vreemdelingenwet in samenhang met “de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, met name het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.”

In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Gelet op de nauwe samenhang tussen de middelen, worden ze samen besproken.

2.1.1. Het standpunt van de verzoekende partij

De verzoekende partij licht haar middel als volgt toe:

“De beslissing tot intrekking van de Vluchtelingenstatus van verzoeker, dat hem werd verleend conform artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet werd als volgt gemotiveerd:

(...)

Verzoeker betwist de veroordeling niet. Wel is hij het fundamenteel oneens met het feit dat omwille van deze veroordeling zijn vluchtelingenstatus wordt ingetrokken.

Vooreerst is verzoeker van mening dat er geen proportionaliteitstoets werd doorgevoerd en dat uit de beslissing niet blijkt dat de verwerende partij een nauwkeurig en individueel onderzoek deed van verzoekers situatie om tot de bestreden beslissing te komen.

Voor de invulling van het begrip ‘ernstig misdrijf’ kan worden verwezen naar de Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié au regard de la Convention de 1951 et du Protocole de 1967 relatifs au statut de réfugiés, uitgegeven door de UNHCR (Geneve. 1979, herwerkt in januari 1992, niet beschikbaar in het Nederlands)

(...) 156. Aux fins de cette clause d'exclusion, il est également nécessaire de peser le pour et le contre, de tenir compte à la fois de la nature de l'in fraction que le demandeur du statut de réfugié est présumé avoir commise et du degré de la persécution qu'il redoute. Si une personne craint avec raison de très graves persécutions, par exemple des persécutions qui mettent en danger sa vie ou sa liberté, le crime en question doit être très grave pour que la clause d'exclusion lui soit applicable. Si les persécutions que l'on craint sont moins graves, il sera nécessaire de tenir compte de la nature du crime ou des crimes qui sont présumés avoir été commis afin d'établir si le demandeur du statut de réfugié ne cherche pas en réalité à se soustraire à la justice ou si le fait qu'il est un délinquant ne l'emporte pas sur sa qualité de réfugié de bonne foi. 157. Pour évaluer la nature du crime qui est présumé avoir été commis, il faut tenir compte de tous les facteurs pertinents, y compris les circonstances atténuantes éventuelles. Il faut également tenir compte de toutes circonstances aggravantes, telles que. par exemple, le fait que l'intéressé a déjà des condamnations inscrites à son casier judiciaire. Le fait que l'individu condamné pour un crime grave de droit commun a déjà purgé sa peine ou a été gracié ou encore à bénéficier d'une amnistie doit également entrer en ligne de compte. En pareil cas, la clause d'exclusion n'est plus censée s'appliquer, à moins qu'il ne puisse être démontré qu'en dépit de la grâce ou de l'amnistie les antécédents criminels du demandeur l'emportent sur les autres considérations. 15H. Des considérations analogues à celles qui sont exposées dans les paragraphes précédents joueront également lorsqu'un crime - dans l'acception la plus large du terme - a été commis par l'intéressé afin de pouvoir fuir le pays d'où il redoutait d'être persécuté ou à l'occasion de sa fuite. L'infraction peut aller du vol d'un moyen de locomotion jusqu'au fait de mettre en péril la vie de personnes innocentes, voire de causer leur mort. Si, aux fins de la clause d'exclusion à l'examen, on peut négliger le fait qu'une personne, n'ayant aucun autre moyen de s'enfuir, aura forcé une frontière en utilisant une voiture volée, il sera plus difficile de trancher le cas lorsqu'il y a eu détournement d'aéronef c'est-à-dire lorsque l'intéressé, sous la menace d'une arme ou en usant effectivement de violence, aura contraint l'équipage à changer de destination pour le conduire jusqu'à un pays de refuge. 159. En ce qui concerne le détournement d'aéronefs, la question s'est posée de savoir si, lorsqu'il est commis pour échapper à des persécutions, un tel détournement constitue un crime grave de droit commun au sens de la danse d'exclusion à l'examen. A plusieurs reprises, la question du détournement illégal d'aéronefs a été examinée par les Etats dans le cadre de l'Organisation des Nations Unies, et un certain nombre de conventions internationales ont été

adoptées sur ce sujet. Aucun de ces instruments n'envisage le cas des réfugiés. Cependant, l'un des rapports qui a conduit à l'adoption d'une résolution sur le sujet prévoit que «l'adoption du projet de résolution ne saurait porter atteinte aux droits ou devoirs internationaux que les Etats ont en vertu d'instruments relatifs au statut des réfugiés ou des apatrides». Un autre rapport indique que «l'adoption du projet de résolution ne saurait porter atteinte aux droits ou devoirs que, sur le plan international, les Etats ont en matière d'asile»

De voor en nadelen van een uitsluiting, in casu een intrekking, moeten aldus grondig worden afgewogen tegenover elkaar. Een uitsluitingsgrond, in casu grond voor intrekking, kan pas worden ingeroepen na een ernstige individuele beoordeling van de concrete feiten.

Verzoeker verwijst hierbij aansluitend naar de "Note d'information sur l'application des clauses d'exclusion: article 1F de la Convention de 1951 relative au statut des réfugiés" van het UNHCR, dat voorschrijft in welke zin het proportionaliteitsbeginsel speelt bij de toepassing van de uitsluitingsgronden. 77. Selon le HCR, les considérations de proportionnalité sont une garantie importante dans l'application de l'article 1F. Le concept de proportionnalité, bien qu'il ne soit pas mentionné expressément dans la Convention de 1951 ou dans les travaux préparatoires, a évolué en particulier par rapport à l'article 1F(h) car ce dernier contient un test pour peser le pour et le contre dans la mesure où les termes spécifiques « grave » et « de droit commun » doivent être satisfaits. Plus généralement, il représente un principe fondamental du droit international des droits de l'homme et du droit international. 78

Lorsque l'on prend une décision en matière d'exclusion, il est donc nécessaire de peser la gravité de l'infraction dont la personne semble être responsable contre les conséquences possibles de son exclusion, y compris en particulier le degré de persécution crainte. S'il est probable que l'intéressé subirait une persécution sévère, le crime en question doit être très grave pour justifier son exclusion. Cela étant dit, une telle analyse de proportionnalité ne sera en général pas exigée dans les cas de crimes contre la paix, crimes contre l'humanité et agissements contraires aux buts et aux principes des Nations Unies car les actes sont tellement odieux qu'ils vont toujours avoir tendance à l'emporter sur le degré de persécution crainte. Au contraire, les crimes de guerre et les crimes graves de droit commun couvrent une catégorie plus vaste de comportements. Pour les activités qui se situent au bas de l'échelle, par exemple les incidents isolés de pillage par des soldats, l'exclusion peut être considérée comme disproportionnée si le retour ultérieur risque de conduire par exemple à la torture de l'intéressé dans son pays d'origine. Cependant, lorsque les personnes ont intentionnellement causé la mort ou des blessures graves à des civils comme moyen d'intimider un gouvernement ou la population civile, il est peu probable qu'elles bénéficient des considérations de proportionnalité.

De uitsluitingsgronden moeten worden toegepast op een manier die in verhouding staat met het beoogde doel. Hierbij moet worden onderlijnd dat er een verschil bestaat tussen een administratieve beslissing tot uitsluiting of intrekking, tegenover een straf rechtelijke beslissing die gepaard gaat met de nodige proces waarborgen. Het vreemdelingenrecht, dat het verblijf van niet-Belgen regelt, heeft een totaal ander doel dan het strafrecht.

De gevolgen moeten in rekening gebracht worden en alle belangen die meespelen moeten tegen elkaar worden afgewogen. Gebeurt dit niet, wordt geen proportionaliteitstoets gevoerd en is een beslissing tot uitsluiting, in casu intrekking niet wettelijk. Een restrictieve interpretatie van de uitsluitingsgronden dringt zich dan ook op.

In casu blijkt niet uit de beslissing van verweerder dat deze proportionaliteitstoets voldoende ernstig is doorgevoerd.

Verzoeker is van bij zijn aankomst in België onmiddellijk aan de slag gegaan om zich op een ernstige wijze te integreren in de maatschappij.

Verzoeker schetst hieronder het tijdsverloop tussen zijn aankomst in België tot de dag dat hij werd aangehouden

Op 18 juni 2012 heeft hij asiel aangevraagd. In het asielcentrum te Houthalen waar hij verbleef heeft hij onmiddellijk vrijwilligerswerk gedaan in de keuken en dit gedurende 2 maanden. Vervolgens werd hij overgebracht naar het asielcentrum van Beernem waar hij meteen gestart is met het volgen van Nederlandse lessen..

Toen zijn asielaanvraag werd goedgekeurd, werd verzoeker overgebracht naar het asielcentrum in De Haan. Daar volgde hij opnieuw gedurende 6 maanden Nederlandse les.

In de periode tussen september 2013 en september 2014 werkte verzoeker, via een arbeidsovereenkomst geregeld via artikel 60 van de OCMW-wet in Oostende in het rusthuis A. Lacourt als logistiek medewerker. Deze tewerkstelling combineerde verzoeker nog steeds met zijn intensieve lessen Nederlands.

Na afloop van deze tewerkstelling trachtte verzoeker via interimkantoren zoveel mogelijk te werken. Hij werkte vervolgens in restaurant [...], restaurant [...], in het asielcentrum in [...] en in het [...].

Hij werkte ook gedurende 2 maanden, via Synergie Interim als schoonmaker bij [...].

Verzoeker kan van al deze tewerkstellingen loonbrieven voorleggen, (stuk 2)

Daarenboven is verzoeker van mening dat volgende elementen mee in rekening hadden moeten genomen worden of dat hier minstens meer belang aan had moeten worden gehecht

Verzoeker spreekt door de vele lessen vlot Nederlands. Hiervoor kan verwezen worden naar de schriftelijke verklaring van verzoeker, dewelke werd afgegeven aan de medewerker van het Commissariaat-Generaal tijdens zijn verhoor.

Daarenboven verwijst de verwerende partij veelvuldig naar het vonnis van de Correctionele Rechtbank te Brugge. Zo vermeldt zij het volgende:

Terwijl u haar verkrachtte heeft u het slachtoffer niet alleen geheten, maar ook zodanig hard geslagen dat er een stuk tand was afgebroken

Deze informatie haalt verwerende partij uit het feitenrelaas dal werd geschetst in het vonnis. Hierbij wordt echter nergens verwezen naar verzoeker. Nergens uit het vonnis blijkt dat verzoeker deze daden stelde. Verzoeker erkent de verkrachting, maar het kan niet de bedoeling zijn dat verweerder de feitelijke omstandigheden aangrijpt om een negatieve beslissing te nemen, zonder dat duidelijk uit het feitenrelaas van hel slachtoffer blijkt dat verzoeker deze daden stelde.

Verwerende partij verwijst in het feitenrelaas van haar beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus naar een klacht tegen verzoeker die in 2014 werd ingediend wegens de aanranding van de eerbaarheid met geweld of bedreiging op een meerderjarige die misbruik maakt van zijn gezag of functie. Deze klacht werd evenwel zonder gevolg geklasseerd. De vermelding in het feitenrelaas was dus absoluut overbodig en bovendien tendentius, met het oogmerk verzoeker in een negatief daglicht te stellen.

Verwerende partij haalt in haar motivering aan dat verzoeker niet de minste spijt vertoont. Dit is echter absoluut manifest onwaar. Verzoeker heeft zowel mondeling als schriftelijk tijdens zijn verhoor meermaals zijn spijt over de feiten betuigd. Tijdens zijn detentie is verzoeker zich terdege bewust geworden van de ernst van de feiten.

Verzoeker was aldus perfect geïntegreerd. Stellen dat verzoeker een absoluut gevaar voor de samenleving vormt, op basis van deze ene veroordeling is dan ook niet ernstig. Verzoeker betwist de ernst van de feiten niet. Hij vraagt echter rekening te houden met alle hierboven aangehaalde elementen. Uit al deze elementen blijkt duidelijk dat verzoeker weldegelijk geïntegreerd was in de samenleving. Het eenzijdige beeld van verzoeker dat door de verwerende partij wordt opgehangen, dient dus grondig genuanceerd te worden.

Ook moet rekening gehouden worden met het feit dat de gevolgen van een intrekking van het vluchtelingenstatuut erg ingrijpend zijn. liet Commissariaat-Generaal merkt in haar motivering zelf op dat verzoeker noch direct, noch indirect naar Afghanistan kan worden teruggedleid. Dit zou fundamenteel in strijd zijn met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Indien de vluchtelingenstatus van verzoeker wordt ingetrokken, belandt verzoeker aldus in een uiterst precaire situatie. Hij zal in België verblijven zonder papieren in de rand van de maatschappij. Hij kan immers nergens anders heen. Dit element ziet het Commissariaat-Generaal schromelijk over het hoofd.

Tweede middel: Schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen

De motiveringsplicht blijft in al haar facetten gelden, ook wanneer een vluchteling ernstige misdrijven zou hebben gepleegd. Dit wordt expliciet bevestigd door de rechtspraak van Uw Raad. Hiervoor kan onder meer verwezen worden naar het arrest van 31 maart 2010 van Uw Raad.

3.2. En l'espèce, il ressort clairement de l'acte attaqué que la partie requérante a été exclue du bénéfice de l'article 9ter car elle s'est rendue coupable de différents faits d'ordre public graves notamment d'un assassinat commis le 22 juillet 2004, constitutif d'un crime grave repris dans le point c de l'article 55/4 de la loi. Il s'en déduit qu'en décidant d'exclure la partie requérante, sans préalablement se prononcer sur les éléments avancés dans la demande, la partie défenderesse n'a pas violé la disposition légale précitée. 3.3. Le Conseil ajoute toutefois que ce faisant, la partie défenderesse reste tenue de se conformer aux obligations de motivation formelle qui lui incombent, en l'occurrence celles de fournir à l'intéressé, dans sa décision, une information claire et suffisante des considérations de droit et de fait qui l'ont déterminée, en sorte qu'il peut comprendre les raisons qui la justifient et apprécier l'opportunité de les contester utilement.

Deze duidelijke en voldoende informatie is niet terug te vinden in de bestreden beslissing.

De bestreden beslissing is daarom niet afdoende gemotiveerd, kennelijk onredelijk en moet worden vernietigd."

2.2. Beoordeling

2.2.1. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat verzoekers vluchtelingenstatus op 28 september 2017 ingetrokken werd op grond van artikel 55/3/1, §1 van de Vreemdelingenwet omdat de verzoekende partij een gevaar vormt voor de samenleving daar hij op 24 april 2017 veroordeeld werd voor een bijzonder ernstig misdrijf. De commissaris-generaal geeft ook aan dat het vonnis kracht van gewijsde heeft. De commissaris-generaal zet vervolgens uiteen dat de verzoekende partij op 8 februari 2015 het appartement van het slachtoffer was binnengetrepen op het ogenblik dat zij verkracht werd door M.S., een vriend van de verzoekende partij. In plaats van het slachtoffer te helpen heeft de verzoekende partij het slachtoffer eveneens verkracht. De commissaris-generaal geeft ook aan dat de verzoekende partij het slachtoffer zowel gebeten als zodanig hard heeft geslagen dat er een stuk tand was afgebroken. De Correctionele rechtbank te Brugge achtte de feiten die haar ten laste werden gelegd als bewezen en veroordeelde de verzoekende partij tot een effectieve gevangenisstraf van 4 jaar en ontzetting uit de rechten voorzien in artikel 378 *juncto* 31, lid 1 Strafwetboek voor een periode van 5 jaar. De commissaris-generaal stelt dat het objectief zeer zwaarwichtige feiten zijn waarvoor de verzoekende partij veroordeeld werd. Dit wordt overigens bevestigd in het voornoemde vonnis. De Correctionele rechtbank van Brugge hield bij het toekennen van een vergoeding aan het slachtoffer voor de geleden morele en materiële schade immers rekening met de *“de aard en de bijzondere ernst van de op (D.D.) gepleegde feiten (verkrachting met geweld) en de denigrerende wijze waarop deze feiten werden gepleegd, alsook met de gevolgen daarvan, zowel op lichamelijk als op psychisch vlak (...)”* De commissaris-generaal concludeert dat het misdrijf waartoe de verzoekende partij op 24 april 2017 definitief veroordeeld werd moet gekwalificeerd worden als een bijzonder ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/3/1, §1 van de Vreemdelingenwet. De commissaris-generaal vervolgt dat het misdrijf waarvoor de verzoekende partij op 24 april 2017 veroordeeld werd bovendien dermate ernstig is dat deze vaststelling *an sich* voldoende is om te stellen dat ze een gevaar voor de samenleving vormt. Voorts wijst de commissaris-generaal erop dat de Correctionele rechtbank te Brugge in zijn vonnis van 24 april 2017 oordeelde dat de feiten *“getuigen van een volstrekt gebrek aan respect voor de psychische en fysieke integriteit van personen, van een perverse, gevaarlijke en asociale geestestoestand en het ontbreken van elk normbesef in hoofde van de beklagden.”* De verwerende partij voegt er nog aan toe dat de verzoekende partij er niet voor terugschrikt fysiek geweld te gebruiken tegen een vrouw teneinde haar seksuele lusten te kunnen botvieren. De verwerende partij vervolgt dat uit voornoemd vonnis blijkt dat de verzoekende partij geen enkel schuldinzicht heeft, noch berouw toont (zie pag. 8 en 9 van het vonnis). De verwerende partij stelt dat uit voornoemd vonnis blijkt dat de verzoekende partij aanvankelijk de feiten ontkende, en beweerde dat zij door het gebruik van alcohol niet meer kon herinneren wat er gebeurd was en vervolgens probeerde de verzoekende partij de schuld in de schoenen van het slachtoffer te schuiven. De commissaris-generaal geeft aan dat de verzoekende partij insinueerde dat hetgeen gebeurd was de verantwoordelijkheid van het slachtoffer was, omdat ze een onbekende had binnengelaten in haar appartement, en dat ze *“misschien (...) wel dronken (was) en (u) misbruikt (heeft) (...)”* (zie pag. 8 van het vonnis). De verwerende partij concludeert dat dit gedrag getuigt van een gebrek aan normbesef en een gewelddadige en gevaarlijke persoonlijkheid. Het valt dan ook helemaal niet uit te sluiten dat de verzoekende partij dergelijk gedrag in de toekomst niet zal herhalen.

De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

2.2.2. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

De nationale overheden, inclusief nationale rechters, zijn ertoe gehouden wanneer zij intern recht toepassen, en met name bepalingen die specifiek werden aangenomen om tenuitvoerlegging te geven aan een richtlijn, deze bepalingen zoveel mogelijk uit te leggen in het licht van de bewoordingen en het doel van de betrokken richtlijn teneinde het daarmee beoogde resultaat te bereiken en aldus te voldoen aan artikel 288, derde lid van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (HvJ 5 oktober 2004, gevoegde zaken C-397/01 en C-403/01, Pfeiffer, §113).

Overeenkomstig artikel 57/6, §1, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet is de commissarisgeneraal bevoegd om de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus op grond van de artikelen 55/3/1 en 55/5/1 in te trekken.

De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 55/3/1, §1 en §3 van De Vreemdelingenwet.

Artikel 55/3/1, §1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan de vluchtelingenstatus intrekken indien de vreemdeling een gevaar vormt voor de samenleving, omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf, of als er redelijke gronden bestaan om hem te beschouwen als een gevaar voor de nationale veiligheid.”

Artikel 55/3/1, §3 van de Vreemdelingenwet bepaalt: *“Wanneer de Commissaris-generaal de vluchtelingenstatus intrekt met toepassing van paragraaf 1 of van paragraaf 2, 1°, verstrekt hij in het kader van zijn beslissing een advies over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4.”*

De bestreden beslissing bestaat derhalve uit twee onderdelen die als op zichzelf staand moeten worden beschouwd.

Het eerste onderdeel van de bestreden beslissing heeft betrekking op de intrekking van de vluchtelingenstatus in toepassing van artikel 55/3/1, §1 van de Vreemdelingenwet ingevolge de vaststelling dat *in casu* de verzoekende partij een gevaar vormt voor de samenleving omdat zij definitief veroordeeld werd voor een bijzonder ernstig misdrijf.

De Raad bemerkt dat de wetgever de begrippen ‘bijzonder ernstig misdrijf’ en ‘gevaar voor de samenleving’ niet gedefinieerd heeft en dat de wil van de wetgever bijgevolg dient afgeleid te worden uit de voorbereidende werkzaamheden. De Raad benadrukt dienaangaande dat in de Memorie van toelichting bij de wet van 10 augustus 2015 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen om beter rekening te houden met de bedreigingen voor de samenleving en de nationale veiligheid in de aanvragen tot internationale bescherming, op omstandige wijze uiteengezet wordt dat het begrip ‘bijzonder ernstig misdrijf’ geenszins beperkt is tot ‘misdaden’ in de zin van het Belgisch Strafwetboek: *“Artikel 14.4, b) van Richtlijn 2011/95/EU vermeldt in de Franstalige versie het verzamelbegrip “crime”, en niet “infraction”. In de Belgische context verwijst het begrip “crime” op grond van classificatie in Boek I van het Strafwetboek echter alleen naar de meest ernstige misdrijven van het Strafwetboek. Bijgevolg wordt er in het ontwerp eveneens geopteerd voor het verzamelbegrip “infraction”. Hierdoor wordt het mogelijk om eveneens feiten in aanmerking te nemen die technisch gezien geen “crimes” in de zin van het Belgische Strafwetboek zouden zijn. De richtlijn viseert immers elk laakbaar feit, voor zover dit feit rechtsgeldig kan gekwalificeerd worden als “bijzonder ernstig.”* (zie p. 16-17 van het wetsontwerp, DOC 54 1197/001). Voor de invulling van het begrip ‘bijzonder ernstig misdrijf’ gaf de staatssecretaris er immers *“de voorkeur aan het CGVS een ruime beoordelingsmarge te laten.”* (zie p. 25 van het Verslag van de Commissie voor de binnenlandse zaken, de algemene zaken en het openbaar ambt, *Parl.St.Kamer*, DOC 54, 1197/003, 18-19). Dat het begrip ‘bijzonder ernstig misdrijf’ niet voorbehouden is tot terroristische misdrijven blijkt bovendien uit het gegeven dat het amendement dat er toe strekte de werkingsfeer van dit begrip af te bakenen tot de in Boek II, Titel 1ter van het Strafwetboek bedoelde terroristische misdrijven waarin verwezen werd (*Parl.St. Kamer*, DOC 54, 1197/003, 24 en 27). Artikel

55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet is dus niet louter beperkt tot personen die definitief veroordeeld zijn voor een "misdaad" in de zin van het Belgisch Strafwetboek, en kan derhalve ook toegepast worden in het geval de vreemdeling onherroepelijk veroordeeld werd voor het plegen van een wanbedrijf. Het zijn de aard en de ernst van de strafbare feiten waarvoor de verzoekende partij veroordeeld werd, die van doorslaggevend belang zijn voor de invulling van het begrip 'bijzonder ernstig misdrijf'.

Om te beoordelen of er sprake is van een gevaar voor de samenleving bij een definitieve veroordeling voor een bijzonder ernstig misdrijf, dient rekening te worden gehouden met de aard en de omstandigheden van het misdrijf. Uit de tekst van artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet blijkt duidelijk dat er een link moet bestaan tussen de ernst van het misdrijf en de beoordeling van het gevaar voor de samenleving.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 24 april 2017 door de Correctionele rechtbank van Brugge werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 4 jaar wegens verkrachting met geweld (artikel 375, lid van het Strafwetboek) van een meerderjarige persoon. De verzoekende partij werd eveneens ontzet uit haar rechten voorzien in artikel 378 *juncto* 31, lid 1 Strafwetboek voor een periode van 5 jaar. Uit dit vonnis blijkt dat de verzoekende partij veroordeeld werd voor feiten die zich afspeelde in de nacht van 8 februari 2015. De rechtbank stelde hierbij vast dat de verzoekende partij het appartement van het slachtoffer ongevraagd was binnengetrepen op het ogenblik dat zij verkracht werd door M.S., een vriend van de verzoekende partij. In plaats van het slachtoffer te helpen heeft de verzoekende partij haar eveneens verkracht. In het vonnis valt voorts te lezen dat de verzoekende partij het slachtoffer bij de keel gegrepen heeft en vuistslagen uitgedeeld heeft toen zij zich hevig verzette. Toen de politie ter plaatse kwam hebben ze onder andere zwellingen in haar gelaat vastgesteld, een halve beet ter hoogte van de tepel en krabletsels aan de linker schouder. Het slachtoffer gaf ook aan dat ze pijn had aan haar rechter schouder. In het vonnis van 24 april 2017 concludeert de strafrechter dat de seksuele betrekkingen aan het slachtoffer werden opgedrongen zonder haar toestemming en met geweld. De strafrechter oordeelt dat dit ontegensprekelijk blijkt uit de verklaringen van het slachtoffer, alsook uit de vastgestelde letsels. Ook valt in het vonnis te lezen dat de verzoekende partij nadat zij het slachtoffer had verkracht teruggekeerd is naar haar vrienden. Daar heeft zij gezegd heeft dat ze onmiddellijk moesten vertrekken omdat het slachtoffer aan het wenen was en ze anders problemen zouden krijgen. In het vonnis van 24 april 2017 zet de strafrechter ook uiteen dat de verzoekende partij geen enkel schuldinzicht heeft: *"De rechtbank stelt echter vast dat eerste beklaagde geen enkel schuldinzicht heeft. In zijn verklaring dd. 22 juni 2016 blijft hij erbij dat hij zich niets meer kan herinneren van de bewuste avond vanaf het moment dat hij gedronken heeft. Het valt de onderzoekers op dat eerste beklaagde het feit dat zijn DNA gevonden is bij [D. D.] wil ontwijken. Wanneer ze hem vragen of het volgens hem mogelijk is dat hij [D. D.] verkracht zou hebben, antwoordt hij dat hij het niet meer weet en dat ze zelf mogen beslissen of hij zoiets gedaan heeft. Geconfronteerd met het feit dat [D. D.] naar eigen zeggen nog steeds zwaar onder de indruk van de feiten is, zegt hij dat het zou kunnen dat ze zelf dronken was, hij oppert dat ze zelf iets gedaan heeft met anderen en dat wel wilde. Aan het einde van zijn verklaring voegt hij nog toe: "Ik vraag me alleen maar af hoe iemand zomaar binnen kan komen bij iemand die je niet kent. Het kan zijn dat die vrouw mij misbruikt heeft, en mij naar binnen heeft gesleurd en mij heeft misbruikt, zoiets is mogelijk. Als er zoiets zou gebeuren in mijn appartement, dan zou het mijn verantwoordelijkheid geweest zijn, als het in haar appartement gebeurt, dan is het haar verantwoordelijkheid. U moet eens aan die vrouw vragen hoe het mogelijk is dat ze iemand heeft binnengelaten die ze niet kent. Misschien was ze wel dronken en heeft ze mij misbruikt, ik weet het niet" Het alcoholmisbruik kan evenmin als faciliterende factor weerhouden worden. De dronkenschap of intoxicatie is een toestand waarin hij zichzelf vrijwillig bracht, zodat deze geen schulduitsluitingsgrond kan uitmaken (zie b.v. Cass. 14 oktober 1975, Arr.Cass. 1976, 197). Daar hij er zich van bewust is dat hij zich bij ernstig drankgebruik niet meer kan beheersen, dient hij zich van drankgebruik te onthouden."* Tot slot blijkt uit het vonnis van 24 april 2017 ook dat het slachtoffer zowel morele als materiële schade geleden heeft. Aan het slachtoffer werd een schadevergoeding van 7.500 euro toegekend.

De commissaris-generaal kon op basis van het arrest van 24 april 2017 daarbij tevens rekening houdend met de aard en de bijzondere ernst van de daad, de omvang van de gevolgen op lichamelijk en voornamelijk psychisch vlak, de denigrerende wijze waarop de feiten werden gepleegd en de strafmaat terecht vaststellen dat de verzoekende partij een gevaar vormt voor de samenleving omdat zij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij geeft ook aan dat zij zowel mondeling als schriftelijk tijdens haar verhoor meermaals haar spijt over de feiten heeft betuigd. Ook geeft ze aan dat ze tijdens haar detentie zich terdege bewust is geworden van de ernst van de feiten. Ter terechtzitting geeft de advocaat van de verzoekende partij aan dat zij het slachtoffer afbetaalt en schriftelijk excuses aan het slachtoffer geboden heeft. De verzoekende partij beklemtoont dat zij veel spijt heeft van wat er gebeurd is. De verzoekende partij geeft ook aan dat tussen de feiten die zich op 8 februari 2015 en haar arrestatie in zestien maanden verlopen zijn en dat zij in die periode geen nieuwe feiten gepleegd heeft. De verzoekende partij geeft ook aan dat zij gedurende haar detentie de toelating heeft gekregen om 12 uur buiten te zijn om opleidingen te volgen.

De Raad wijst erop dat dit betoog van de verzoekende partij klemt met hetgeen uiteengezet in het vonnis van 24 april 2017 waar wordt gewezen op het gebrek aan schuldinzicht bij de verzoekende partij. Uit het gehoor bij de commissaris-generaal op 19 september 2017 blijkt wel dat de verzoekende partij, twee jaar na haar veroordeling, spijt betuigt.

Het is inderdaad zo dat de verzoekende partij slechts eenmaal veroordeeld werd, dat zij heden het slachtoffer financieel vergoedt, zich geëxcuseerd heeft en verschillende cursussen in de gevangenis gevolgd heeft. In navolging van de strafrechter meent de Raad ook dat de aard en de ernst van de feiten getuigen van een volstrekt gebrek aan respect voor de psychische en fysieke integriteit van personen en van een perverse, gevaarlijke en asociale geestestoestand, dat voormelde elementen onvoldoende zwaarwichtig zijn om in deze procedure een ander licht te werpen op de bijzondere ernst van de door de verzoekende partij gepleegde feiten. Daarenboven wijst de Raad erop dat de vergoeding van het slachtoffer voortvloeit uit het vonnis van 24 april 2017. De Raad ziet niet in hoe deze uitvoeringsmodaliteit van het vonnis enige afbreuk doet aan de motivering van de bestreden beslissing en de bijzondere ernst van de door de verzoekende partij gepleegde feiten. Evenmin wordt dit door de verzoekende partij geëxpliciteerd. Het gegeven dat de verzoekende partij na de verkrachting met geweld van 8 februari 2015 tot aan haar aanhouding op 8 juni 2016 geen andere/nieuwe feiten gepleegd heeft doet in deze procedure evenmin afbreuk aan de bijzondere ernst van de feiten waarvoor zij veroordeeld werd op 24 april 2017, gelet op het korte tijdsverloop. Voorts is het element van integratie geen criterium dat de verzoekende partij zelf aanduidt als relevant voor de beoordeling van de ernst van het misdrijf.

Waar de verzoekende partij betoogt dat ze Nederlands spreekt, wat ter terechtzitting aangetoond wordt, en haar loonfiches bijbrengt om te tonen dat ze steeds gewerkt heeft, wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing er op geen enkele wijze toe strekt een inmenging in haar privéleven uit te maken. Immers, niettegenstaande in de bestreden beslissing een advies wordt gegeven over de verenigbaarheid van een eventuele verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, welk advies een wettelijke verplichting is die uitdrukkelijk wordt opgelegd door artikel 55/3/1, §3 van de Vreemdelingenwet, houdt de bestreden beslissing enkel in dat verzoekers vluchtelingenstatus wordt ingetrokken in toepassing van artikel 55/3/1, §1 van de Vreemdelingenwet en bevat deze zelf geen beëindiging van verzoekers verblijfstoelating of een verwijderingsmaatregel. Het is dus pas op het ogenblik dat ten aanzien van de verzoekende partij daadwerkelijk een beslissing tot beëindiging van verblijf en een verwijderingsmaatregel wordt genomen, die als een afzonderlijke beslissingen kunnen worden aangevochten, dat een onderzoek naar de mogelijke schending van het recht op eerbiediging van het privéleven zich opdringt en dienvolgens de door de verzoekende partij aangehaald elementen van integratie relevant moet worden geacht en dus niet, zoals *in casu*, bij de beoordeling van de intrekking van verzoekers vluchtelingenstatus

De verzoekende partij betwist dat zij het slachtoffer gebeten en geslagen heeft waardoor ze een tand verloor. Uit het vonnis van 24 april 2017 blijkt dat de verzoekende partij werd veroordeeld voor een verkrachting met geweld. Uit dit vonnis blijkt inderdaad dat de verzoekende partij het slachtoffer bij de keel gegrepen heeft en vuistslagen aan haar heeft uitgedeeld toen zij zich hevig verzette.

De verzoekende partij stelt dat de verwerende partij in het feitenrelaas van de beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus ook verwijst naar een klacht van 2014 die evenwel zonder gevolg werd geklasseerd. De verzoekende partij meent dat dit bijzonder tendentiekus is. De Raad wijst erop dat dit inderdaad een overtollige vermelding is in het feitenrelaas, doch dit doet geen afbreuk aan het feit dat de door de verzoekende partij gepleegde criminele feiten bijzonder ernstig zijn en haar gedragingen een rechtstreekse bedreiging voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking vormt zoals hoger uiteengezet werd.

Uit de aard en de bijzondere ernst van de feiten blijkt aldus dat de verzoekende partij door toedoen van haar persoonlijk gedrag een gevaar voor de samenleving vormt. De Raad benadrukt daarnaast dat artikel 55/3/1, §1 van de Vreemdelingenwet enkel vereist dat het Commissariaat-generaal vaststelt dat een vreemdeling een gevaar vormt voor de samenleving omdat hij definitief veroordeeld werd voor een bijzonder ernstig misdrijf. Ook artikel 14, lid 4, b) van de Kwalificatierichtlijn stelt louter dat de vluchtelingenstatus van een persoon kan worden ingetrokken omdat *“hij een gevaar vormt voor de samenleving”*.

In zoverre de verzoekende partij nog opwerpt dat de bestreden beslissing op geen enkele manier als proportioneel en evenredig kan worden bestempeld, wijst de Raad erop dat in het kader van een beoordeling van de ernst van de gestelde daden en van de individuele verantwoordelijkheid van de betrokkene rekening wordt gehouden met alle omstandigheden die deze daden en de situatie van deze persoon kenmerken, zodat geen afzonderlijke evenredigheids- of proportionaliteitstoetsing moet worden gemaakt door de commissaris-generaal wanneer hij tot de conclusie komt dat artikel 55/3/1, §1 van de Vreemdelingenwet van toepassing is.

In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat zich een intrekking van de vluchtelingstatus opdringt daar niet kan betwijfeld worden dat de verzoekende partij een gevaar vormt voor de samenleving omdat zij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/3/1, §1 van de Vreemdelingenwet.

2.2.3. Het tweede onderdeel van de bestreden beslissing vloeit voort uit artikel 57/6, eerste lid, 12° van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 55/3/1, §3 van diezelfde wet. Krachtens deze bepaling verstrekt de commissaris-generaal, wanneer hij de vluchtelingenstatus intrekt met toepassing van artikel 55/3/1, §1, een advies over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4.

De Raad wijst erop dat het Europees Hof van Justitie zich in het arrest M. tegen Tsjechië en X. en X. tegen België, van 14 mei 2019, in de gevoegde zaken C-391/16, C77/17 en C-78/17, heeft uitgesproken over de interpretatie van artikel 14, lid 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: de richtlijn 2011/95). Het Hof sprak zich uit over de vraag of artikel 14, leden 4 tot en met 6, van richtlijn 2011/95 kan worden uitgelegd dat geen afbreuk wordt gedaan aan het door de voorschriften van het Verdrag van Genève gewaarborgde beschermingsniveau, zoals artikel 78, lid 1 VWEU en artikel 18 van het Handvest vereisen en verklaarde voor recht: *“Uit het onderzoek van artikel 14, leden 4 tot en met 6, van richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming, zijn geen feiten of omstandigheden naar voren gekomen die de geldigheid van die bepaling uit het oogpunt van artikel 78, lid 1, VWEU en artikel 18 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie kunnen aantasten.”*

Het Hof wees er in voornoemd arrest vooreerst op dat in artikel 2, onder e) van richtlijn 2011/95 het begrip *“vluchtelingenstatus”* wordt gedefinieerd als *“de erkenning door een lidstaat van een onderdaan van een derde land of een staatloze als vluchteling”*. Zoals blijkt uit overweging 21 van die Richtlijn, heeft deze erkenning declaratoire kracht en is zij niet constitutief voor de hoedanigheid van vluchteling. Derhalve is een derdelander of staatloze die voldoet aan de in hoofdstuk III van Richtlijn 2011/95 genoemde materiële voorwaarden, in het kader van het bij deze Richtlijn ingevoerde stelsel alleen al om die reden een vluchteling in de zin van artikel 2, onder d) van die Richtlijn en artikel 1, afdeling A van het Verdrag van Genève. Het Hof benadrukte ook dat de hoedanigheid van *“vluchteling”* in de zin van artikel 2, onder d) van Richtlijn 2011/95 en artikel 1, afdeling A van het Verdrag van Genève niet afhangt van de formele erkenning van die hoedanigheid door verlening van de *“vluchtelingenstatus”* in de zin van artikel 2, onder e) van die Richtlijn, gelezen in samenhang met artikel 13 ervan (§§ 85-86 en 92).

Het Hof oordeelde dat *“artikel 14, leden 4 tot en met 6, van richtlijn 2011/95 niet aldus kan worden uitgelegd dat de intrekking van de vluchtelingenstatus of de weigering deze status te verlenen tot gevolg*

heeft dat de betrokken derdelander of staatloze die voldoet aan de materiële voorwaarden van artikel 2, onder d), van die richtlijn, gelezen in samenhang met de bepalingen van hoofdstuk III ervan, de hoedanigheid van vluchteling in de zin van artikel 1, afdeling A, van het Verdrag van Genève wordt ontzegd, waardoor hem de internationale bescherming zou worden onthouden die hem krachtens artikel 18 van het Handvest moet worden geboden met inachtneming van dat verdrag.” (§100).

Hieruit volgt dat een intrekking van deze status in toepassing van artikel 55/3/1, §1 van de Vreemdelingenwet, dat de omzetting beoogt van artikel 14, §4 van richtlijn 2011/95, de verzoeker zijn hoedanigheid als vluchteling niet doet verliezen (§§ 98, 99 en 110). Immers “*Zoals uitdrukkelijk is bepaald in artikel 14, lid 6, van richtlijn 2011/95, zijn of blijven die personen evenwel in het genot van een aantal rechten die zijn vastgelegd in het Verdrag van Genève*” (§ 99). Bovendien “*[kunnen] dergelijke personen niet (...) worden teruggeleid op grond van artikel 21, lid 2, van richtlijn 2011/95 indien zij daardoor het risico zouden lopen dat hun in artikel 4 en artikel 19, lid 2, van het Handvest neergelegde grondrechten worden geschonden.*” (§110).

In casu is het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van oordeel dat een verwijderingsmaatregel niet verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en dat verzoeker noch direct noch indirect mag worden teruggeleid naar Afghanistan. Dit impliceert dat de commissaris-generaal van oordeel is dat in hoofde van de verzoekende partij op heden nog steeds een nood aan internationale bescherming dient te worden aangenomen. De aangevoerde schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet is *in casu* dan ook niet dienstig.

2.2.4. Waar de verzoekende partij nog aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie en dat verzoekende partij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal op 19 september 2017 de kans werd geboden om argumenten aan te halen voor het eventuele behoud van haar vluchtelingenstatus. De commissaris-generaal heeft de beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus van de verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.5. De middelen kunnen niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat de commissaris-generaal met recht kon besluiten tot de intrekking van de vluchtelingenstatus op grond van artikel 57/6, eerste lid, 6° *juncto* artikel 55/3/1 van de Vreemdelingenwet.

2.2.6. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen.

De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De intrekking van de vluchtelingenstatus wordt bevestigd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf maart tweeduizend twintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS